

Sygn. akt V CSK 72/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Zawisza

w sprawie z powództwa R. O.

przeciwko T. Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt. 1 w części oddalającej
apelację strony pozwanej oraz w pkt. 2 i przekazuje sprawę w tym
zakresie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i
rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód R. O. domagał się zasądzenia od pozwanej Spółki Akcyjnej T. z siedzibą w K. kwoty 892 966,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia

pozwu z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwaną ze stanowiącej jego własność działki nr 401 położonej w B.

Pozwana spółka wnosiła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut zasiedzenia służebności. Twierdziła, że linia energetyczna usytuowana nad działką powoda został wybudowana w latach 1968 - 70 i liczony od tego zdarzenia termin zasiedzenia upływał z dniem 31 grudnia 1991 r.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w B. uwzględnił powództwo do kwoty 495 619,68 zł z ustawowymi odsetkami od kwot częściowych składających się na zasądzoną należność, płatnymi w datach szczegółowo wskazanych w sentencji wyroku oraz oddalił dalsze powództwo.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia faktyczne.

Powód jest właścicielem nieruchomości o pow. 2.3171 ha oznaczonej jako działka 401 położonej w B., objętej księgą wieczystą nr (...). Działka ta uległa podziałowi na działki nr 401/1 i 401/2, który nie został uwidoczniony w księdze wieczystej. W dniu 17 marca 1997 r. powód i O. O. kupili nieruchomość oznaczoną jako działka nr 401 za cenę 240 000 zł. W wyniku umowy o zniesieniu współwłasności z dnia 30 stycznia 1998 r. przedmiotowa nieruchomość przypadła w całości powodowi. Przez działkę 401/2 biegnie napowietrzna linia energetyczna 15 kV stanowiąca obecnie własność strony pozwanej, następcy prawnego E. S.A. z siedzibą w K., która z kolei była następcą prawnym B. S.A. z siedzibą w B., wcześniej działającej pod firmą „B.” - spółki powstałej z przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład Energetyczny w B.. Przedmiotowa linia energetyczna została wybudowana w 1958 r. jako własność Z. relacji B. – W. W marcu 1995 r. została przekazana na majątek i do eksploatacji Z., w chwili przekazywania była pod napięciem. Długość odcinka linii, który biegnie nad działką nr 401/2 wynosi 114,1 m., a szerokość pomiędzy skrajnymi przewodami wynosi 3,90 m. Powierzchnia pasa służebności wynosi 493 m². Na tej działce posadowiona jest podpora jednego ze słupów. Odległość skrajnych przewodów od granic działki wynosi 90 m i 150 m. Przy założeniu, że strefa techniczna rozciąga się od osi linii energetycznej na odległość 8 m w obie strony, jej powierzchnia wynosi 1826 m². Pozwana spółka określiła szerokość strefy technicznej na 10,5 m

w obie strony od osi linii energetycznej, wskazując na możliwość budowy w sferze zbliżenia z linią. Powierzchnia strefy technicznej przy tych parametrach wynosi 2396,10 m². Zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego działka 401/2 jest położona na obszarze przeznaczonym pod zabudowę usługową związaną z obsługą podróżnych oraz obsługę komunikacyjną. W planie przewidziano ograniczone możliwości zabudowy w strefach istniejącej linii 15 kV. Pod koniec lat 90 - tych ub. wieku powód prowadził pertraktacje w sprawie sprzedaży działki, jednak nie doszło do niej gdyż istniejąca linia energetyczna uniemożliwiała planowaną przez ewentualnego nabywcę zabudowę działki. Od czasu zakupu działki powód nie podejmował na niej żadnych prac, działka jest niezabudowana. Wartość części nieruchomości oznaczonej jako działka nr 401/2 wynosi: przy przyjęciu powierzchni strefy technicznej 1826 m² - 454 000,00 zł, zaś przy powierzchni 2052 m² - 510 000 zł. Rosnąca na przestrzeni lat 2000 do 2010 wartość czynszu dzierżawnego możliwego do uzyskania z przedmiotowej nieruchomości wynosiła od 2,46 zł do 4,01 zł miesięcznie za m². Współczynnik korzystania przez strony z przedmiotowego gruntu wynosi 0,5.

W toczącej się przed Sądem Rejonowym w B. sprawie sygn. akt II Ns (...) pozwana spółka domagała się stwierdzenia, że z dniem 1 stycznia 2009 r. nabyła służebność gruntową obciążającą działkę nr 401/2 polegającą na nieodpłatnym korzystaniu, eksploatacji, dokonywaniu przeglądów, konserwacji modernizacji i remontów, usuwania awarii lub wymianie urządzeń w postaci linii energetycznej. Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy stwierdził, że Skarb Państwa nabył z dniem 1 stycznia 1985 r. w drodze zasiedzenia powyższą służebność obciążającą działkę powoda na pow. 445 m². Na skutek apelacji uczestnika R. O., Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 30 października 2012 r. sygn. akt II Ca (...) zmienił postanowienie Sądu Rejonowego i oddalił wniosek przyjmując, że wnioskodawca nie udowodnił przesłanki faktycznego korzystania tj. eksploatacji przedmiotowej linii energetycznej przez okres wymagany do stwierdzenia zasiedzenia. Spółka T. wystąpiła z wnioskiem o zmianę prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego domagając się stwierdzenia, że wnioskodawca lub jego poprzednik prawny nabyli opisaną wyżej służebność z dniem 1 stycznia 2000 r. Postanowieniem z dnia 21 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w

B. oddalił wniosek z uwagi na niewykazanie przez wnioskodawcę, że doszło do zmiany okoliczności sprawy, która uzasadniałby zmianę poprzedniego postanowienia. W uzasadnieniu postanowienia wskazał, że powołanie się na nowe dokumenty, które wnioskodawcy nie były znane w czasie gdy zostało wydane postanowienie oddalające wniosek o stwierdzenie zasiedzenia nie uzasadniało zmiany tego postanowienia, ponieważ z chwilą jego uprawomocnienia się materiał dowodowy stanowiący podstawę faktyczną zapadłego w nim rozstrzygnięcia uległ prekluzji. W sprawie sygn. akt II Ca (...) Sądu Okręgowego w B. spółka T. wystąpiła o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem z dnia 30 października 2012 r. i domagała się uwzględnienia skargi poprzez oddalenie apelacji uczestnika. Skarga została odrzucona postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2013 r., zaś zażalenie skarżącej spółki na to postanowienie zostało oddalone przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 lutego 2014 r. Kolejno w sprawie sygn. akt II Ns (...) spółka T. wniosła o stwierdzenie zasiedzenia przedmiotowej służebności z dniem 31 grudnia 2006 r. Sąd Rejonowy w B. odrzucił wniosek z uwagi na wcześniejsze osądzenie sprawy. Sąd Okręgowy w B. oddalił zażalenie wnioskodawcy postanowieniem z dnia 21 października 2014 r. Podzielając ocenę Sądu Rejonowego stwierdził, że przedmiotem postępowania w sprawie sygn. akt II Ns (...) [II Ca (...)] było zbadanie, czy zostały spełnione przesłanki zasiedzenia za okres do dnia orzekania przez Sąd Okręgowy. Wobec nie stwierdzenia by przesłanki te zostały spełnione wnioskodawca nie mógł się następnie domagać stwierdzenia zasiedzenia z dniem poprzedzającym datę orzekania, bowiem w tym zakresie sprawa została prawomocnie osądzona.

Odnosząc się na tym tle do zarzutu pozwanej nabycia przez zasiedzenie służebności odpowiadającej służebności przesyłu (ewentualnie służebności przesyłu, jeżeli termin zasiedzenia upłynąłby po dniu 3 sierpnia 2008 r.) Sąd Okręgowy podzielił prezentowane przez stronę pozwaną stanowisko, że uwzględnienie tego zarzutu wyłączałoby możliwość dochodzenia przez powoda wynagrodzenia za okres poprzedzający zasiedzenie. Jednak, jak stwierdził, rozpoznając niniejszą sprawę był związany prawomocnym postanowieniem wydanym w sprawie sygn. akt II Ca (...) Sądu Okręgowego w B. oddalającym wniosek o zasiedzenie. Stan związania mogło uchylić wykazanie przez stronę

pozwana, że po wydaniu orzeczenia w tamtej sprawie pojawiły się nowe istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności, które nie były przedmiotem rozpoznania sądów w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia. Okolicznością taką nie jest jednak powoływana już w poprzednim postępowaniu przez pozwaną, lecz przez nią nie wykazana, okoliczność eksploataowania spornej linii elektrycznej przez jej poprzedników prawnych już od 1961 r., a zmiana okoliczności nie jest tożsama z pozyskaniem nowych środków dowodowych. W konsekwencji oddalił wniosek pozwanej o przeprowadzenie na tę okoliczność dowodów z dokumentów.

W rozważaniach dotyczących przesłanek zastosowania art. 224-225 k.c. w zw. z art. 230 i 252 § 2 k.c. Sąd Okręgowy stwierdził, że przy eksploatacji przedmiotowej linii energetycznej (począwszy od 1995 r.) pozwana i jej poprzednicy prawni korzystali z nieruchomości powoda bez żadnego tytułu prawnego i będąc w złej wierze. Wysokość należnego powodowi wynagrodzenia obliczył opierając się na opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości majątkowego W. H. w oparciu o wskazane w niej stawki rynkowe za korzystanie z danego rodzaju gruntu w określonych warunkach przy uwzględnieniu czasu jego posiadania przez stronę pozwana, korygując ten sposób wyliczenia o współczynnik korzystania. Opinię biegłej ocenił jako miarodajną dla obliczenia wysokości wynagrodzenia.

Wyrokiem z dnia 28 września 2015 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Okręgowego. Zaskarżony wyrok uznał za prawidłowy, stanowiący wynik właściwej oceny zabranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego, której motywy nie wykazują nieprawidłowości w rozumowaniu, błędów logicznych bądź niezgodności z doświadczeniem życiowym. Zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji uznając je za własne. Oddalił zarzuty apelującej pozwanej spółki kwestionujące opinię biegłego z zakresu szacowania nieruchomości W. H. Podzielił ocenę Sądu Okręgowego, że spełnia ona kryteria poprawności, jest rzetelna, fachowa posiada logiczne wnioski, a także wyjaśniającą wszelkie wątpliwości. Kierując się tym oddalił wniosek apelującej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z tego zakresu. Jako nieuzasadniony ocenił zarzut pozwanej kwestionującej uwzględnienie powództwa w następstwie oddalenia zarzutu zasiedzenia z naruszeniem art. 365 § 1 k.c. i art. 292 k.c., dzieląc wywód prawny przeprowadzony przez Sąd pierwszej instancji

odnośnie do związania postanowieniem o oddaleniu wniosku skarżącej o zasiedzenie. Wskazał, że z uwagi na to związanie nie mogły być uwzględnione zgłoszone przez pozwaną w postępowaniu apelacyjnym wnioski o przeprowadzanie dowodu z dokumentów, które nie dotyczą okoliczności nowych zaistniałych po dacie oddalenia wniosku o zasiedzenie. Z chwilą uprawomocnienia się tego postanowienia materiał dowodowy stanowiący podstawę faktyczną objętego nim rozstrzygnięcia uległ bowiem prekluzji.

W skardze kasacyjnej pozwanej skierowanej przeciwko oddaleniu jej apelacji przez Sąd Apelacyjny, skarżąca przytoczyła obie ustawowe podstawy zarzucając naruszenie art. 328 § 2 w zw. z art. 391, art. 386 § 1, art. 387 § 1 w zw. z art. 328 § 2 i 391 § 1, art. 286, art. 380 k.p.c., art 292 w zw. z art. 172 i 352 k.c.

Wnosiła o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego ewentualnie o uchylenie wyroku i uwzględnienie apelacji pozwanej przez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 328 § 2 k.p.c. ma w postępowaniu przed sądem drugiej instancji odpowiednie zastosowanie (art. 391 § 1 k.p.c.), to zaś oznacza że sąd drugiej instancji nie musi w uzasadnieniu swojego orzeczenia zamieszczać wszystkich elementów przewidzianych dla uzasadnienia sądu pierwszej instancji. Niewątpliwie jednak, co wynika z istoty postępowania przed tym sądem, chociaż nie mówi o tym wprost z art. 328 § 2 k.p.c., powinien odnieść się do zarzutów apelacji i wyjaśnić czy i z jakich przyczyn uznaje je za zasadne lub niezasadne. Wymóg ten spełnia uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zakresie odnoszącym się do oddalenia podniesionego w apelacji pozwanej zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 365 § 1 k.p.c. W świetle przytoczonych wcześniej motywów rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego jego stanowisko prawne w tej kwestii przedstawia się jako jasne, klarowne a przez to, co ma zasadnicze znaczenie z punktu widzenia podniesionego przez skarżącą zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., czytelne w stopniu dostatecznym dla poddania go kontroli kasacyjnej. Istota

uchybień temu przepisowi polega bowiem na tym, że na skutek niedopełnienia określonych w nim wymagań dotyczących sporządzenia uzasadnienia dokonanie takiej kontroli nie jest możliwe.

Wyrażony przez Sąd pierwszej instancji przy akceptacji Sądu Apelacyjnego pogląd prawny odnośnie do związania na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. prawomocnym postanowieniem oddalającym wcześniejszy wniosek strony pozwanej o stwierdzenie zasiedzenia, mający oparcie w poglądach ukształtowanych na tle wykładni tego przepisu w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jest w pełni zasadny.

Podzielając rozważania Sądu Apelacyjnego dotyczące możliwości przełamania zasady związania prawomocnym orzeczeniem nie tylko stron i sądu który je wydał, ale także innych sądów wskazać trzeba, na istotne dla możliwości jego podważenia zróżnicowanie podstaw takiej czynności. Podstawa wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. obejmuje wykrycie nowych faktów i dowodów i dotyczy tylko takich okoliczności faktycznych, które istniały w poprzednim prawomocnie zakończonym postępowaniu, ale nie zostały w nim powołane z przyczyn niezależnych od strony. Nie rozciąga się ona więc na okoliczności faktyczne zaistniałe po uprawomocnieniu się orzeczenia, które ma być wzruszone. Jeżeli zatem skarżący powołuje się na okoliczności faktyczne istniejące przed zamknięciem rozprawy w prawomocnie zakończonym postępowaniu, ale wykryte po tym zamknięciu, to powinien podważać prawomocne orzeczenie za pomocą skargi o wznowienie postępowania. Jeżeli natomiast powołuje się na okoliczności faktyczne które zaistniały po zamknięciu rozprawy w prawomocnie zakończonym postępowaniu, to powinien skorzystać z odpowiedniego powództwa o zmianę orzeczenia (np. art. 138 k.r.o., art. 358¹ § 3 k.p.c.).

W postępowaniu nieprocesowym, zgodnie z art. 524 § 1 zd. 2 k.p.c. skarga o wznowienie jest niedopuszczalna, jeżeli prawomocne postanowienie kończące postępowanie może być zmienione lub uchylone. W razie szczególnej regulacji przewidującej możliwość zmiany lub uchylecia postępowania orzekającego co do istoty sprawy skarga o wznowienie od takiego postanowienia jest wyłączona jedynie w takim zakresie, w jakim przyczyny zmiany lub uchylecia opisane

w regulacji szczególnej nie pokrywają się z podstawami wznowienia. Jeżeli doszło do zmiany okoliczności sprawy skarga o wznowienie postępowania od postanowienia oddającego wniosek jest na gruncie art. 523 k.p.c. niedopuszczalna. Postanowienie to można wzruszyć skargą o wznowienie postępowania, jeżeli taka zmiana okoliczności nie nastąpiła, ale zachodzą przyczyny wznowienia. Zgodnie z art. 523 zd. 2 k.p.c. prawomocne postanowienie oddające wniosek sąd może zmienić w razie zmiany okoliczności. Ponieważ chodzi tu o zmianę okoliczności faktycznych sprawy po uprawomocnieniu się postanowienia, zmiana prawomocnego postanowienia z tego powodu nie narusza prawomocności materialnej i powagi rzeczy osądzonej. Na podstawie art. 523 zd 2 k.p.c. strona może w razie zmiany okoliczności wystąpić o zmianę prawomocnego postanowienia ale może też wszcząć nowe postępowanie.

Prawomocne oddalenie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości nie stoi na przeszkodzie - w wypadku zmiany okoliczności (art. 523 zd. 2) - wniesieniu ponownego wniosku w tym przedmiocie. Możliwe jest także w toczącej się innej sprawie zgłoszenie zarzutu prejudycjalnego zasiedzenia z powołaniem się na nowe okoliczności. W sprawie ponownie wszczętej sąd nie jest związany ustaleniami wynikającymi z uzasadnienia postanowienia oddalającego wniosek jedynie w takim zakresie w jakim nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003, III CZP 97/02, OSNC 2003, nr 12, poz. 160).

Prawidłowa jest także konstatacja Sądu Apelacyjnego, że prawomocność materialna orzeczenia powoduje skutek prekluzyjny polegający na tym, że wyłączone zostaje w przyszłości powoływanie faktów należących do podstawy faktycznej prawomocnie osądzanego roszczenia w celu uzyskania odmiennego lub sprzecznego z nim rozstrzygnięcia, niezależnie do tego czy zostały one powołane w prawomocnie zakończonym postępowaniu. Prekluzja nie obejmuje faktów zaistniałych po zamknięciu rozprawy poprzedzającej wydanie prawomocnego orzeczenia i faktów niewchodzących w jego podstawę faktyczną. Na ustalenia faktyczne dotyczące posiadania składają się fakty mogące wskazywać na istnienie posiadania i jego rodzaj. Ocena, czy jest to posiadanie samoistne czy zależne, w dobrej czy w złej wierze oraz ocena skutków w zakresie możliwości zasiedzenia

stanowi zagadnienie prawne. Jeżeli uczestnik nie wystąpił z twierdzeniem co do pewnej okoliczności dlatego, że ta okoliczność nie istniała, to gdy wystąpiła ona po uprawomocnieniu się orzeczenia można na jej podstawie wystąpić z nowym żądaniem, gdyż będzie to roszczenie oparte na odmiennej podstawie faktycznej. Jeżeli natomiast nie zgłosił twierdzeń co do okoliczności faktycznej, która już istniała i dlatego zapadło negatywne rozstrzygnięcie twierdzeniem, to nie może wystąpić z nowym roszczeniem przy identyczności podstawy faktycznej o ten sam przedmiot, chociażby wykazał, że okoliczności tej nie przytoczył bez swojej winy (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNCP 1969, nr 12, poz. 208). W sprawie o zasiedzenie prekluzji ulega materiał procesowy, który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 97/02). Tak samo przedstawia się kwestia prekluzji, gdy podstawą negatywnego orzeczenia co do istoty sprawy jest przedwczesność żądania, a więc gdy podstawą rozstrzygnięcia jest brak upływu odpowiedniego czasu.

Na tle powyższych, przytoczonych za Sądami orzekającymi w sprawie, rozważań prawnych, jako oczywiście bezzasadne przedstawia się w stanie niniejszej sprawy podniesiony w uzasadnieniu podstaw wniesionej skargi kasacyjnej zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. oraz zamieszone w jej podstawie i korespondujące z nim, jak określa je skarżąca, zarzuty naruszenia art. 292, w zw. z art. 172 i art. 352 k.c. przez „brak przyjęcia, że zarzut zasiedzenia służebności był zasadny”.

Nie można natomiast odmówić racji pozwanej, gdy w ramach sformułowanych w skardze zarzutów naruszenia art. 378 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 380 k.p.c. kwestionuje jako niedostatecznie umotywowane formalnie i merytorycznie oddalenie wniosku o powołanie w postępowaniu apelacyjnym nowego biegłego rzeczoznawcy z zakresu szacowania nieruchomości, przy jednoczesnym braku odniesienia się do zarzutów apelacji dotyczących opinii biegłej W. H. oraz jej oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji.

Stawianie w skardze kasacyjnej zarzutów dotyczących postępowania przed sądem pierwszej instancji nie jest bezwzględnie wyłączone jeżeli połączone są one z zarzutami skierowanymi przeciwko sądowi odwoławczemu. Skarżący powinien w takiej sytuacji wykazywać, że wprowadzie konkretne uchybienie procesowe zostało popełnione przez sąd pierwszej instancji, jednakże - mimo wyknięcia tego uchybienia w apelacji - sąd drugiej instancji, z naruszeniem przepisów normujących postępowanie apelacyjne, uchybienia tego nie wziął pod rozwagę lub nieprawidłowo ocenił, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy (zob. post. Sądu Najwyższego z dnia z dnia 4 października 2002 r., III CKN 584/99, IC 2003, nr 6, poz. 47).

Podniesiony przez pozwaną w apelacji zarzut błędnej oceny opinii biegłej W. H., która - co dostrzegł i stwierdził Sąd Apelacyjny - nie określa w sposób stanowczy, a więc zgodnie z wymaganiami prawidłowo sporządzonej opinii współczynnika korzystania z nieruchomości, nie spotkał się z właściwym rozważeniem tego Sądu mimo, że jak wskazała biegła w ustnej opinii uzupełniającej (protokół rozprawy przez Sądem Okręgowym z dnia 28 sierpnia 2014 r.), zajęcie gruntu będącego przedmiotem sporu także pod instalacje należące do innych operatorów (czego biegła szczegółowo nie analizowała) może mieć wpływ na wysokość należnego powodowi od pozwanego wynagrodzenia.

Z tej przyczyny uzasadnione stało się, stosownie do art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w wyżej wskazanym zakresie wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego.

jw

R. G.